ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΟΣΟ ΝΑ ΜΑΘΗ Τ' ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ

Ὁ διάσημος Γάλλος πριτιπὸς καὶ λογοτέχνης Ἰούλιος Ζανέν, εὑρισκόμενος στὸ Λονδῖνο μπῆκε μιὰ μέρα σ' ἕνα καφενεῖο νὰ πιῇ τὸν καφέ του. Ἀφοῦ κάθησε παρήγγειλε ἕναν καφὲ καὶ βυθίστηκε στὴν ἀνάγνωση τῆς ἐφημερίδος του. Ἕνας ἄγγλος, ὁ ὁποῖος ἔπινε οὐΐσκι λίγο πιὸ πέρα, ἐκάλεσε σὲ λίγο τὸ γκαρσόνι.

— Δὲ μοῦ λὲς γκαρσόν, τοῦ εἶπε, πῶς ὀνομάζεται αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα καπνίζοντας τὸ πούρο του κοντὰ στὴ σόμπα ; Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ Ζανέν.

— Δέν ξεύρω, μυλόρδε.

— Ὤ !...,ἔκαμε ὁ ἄγγλος. Καί, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ σηκώθηκε καὶ διευθύνθηκε στὴν δεσποινίδα ποὺ καθόταν στὸ ταμεῖο.

— Δὲν μοῦ λέτε, μίς, πῶς τὸν λένε ἐκεῖνο τὸν κύριο ποὺ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του καπνίζοντας τὸ πούρο του κοντὰ στὴ σόμπα ;...

— Δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς μας πελάτας, κύριε. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω...

— Βέβαι γουέλλ ! Ποῦ εἶνε ὁ καταστηματάρχης ;

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε.

— Γκοὺντ μόρνινγκ... μίστερ καταστηματάρχη... Ξεύρετε πῶς λένε ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν κύριο ποὺ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του καπνίζοντας τὸ πούρο του κοντὰ στὴν σόμπα ;...

— Δυστυχῶς ὄχι, κύριε... Πρώτη φορὰ τὸν βλέπω στὸ κατάστημά μου.

— Ὤ !...

Ὁ ἄγγλος διευθύνθηκε τότε πρὸς τὸν ἄγνωστό του κύριο καί, βγάζοντας εὐγενέστατα τὸ καπέλλο του, τοῦ εἶπε :

— Κύριε, σεῖς, ποὺ καπνίζετε τὸ πούρο σας καὶ διαβάζετε τὴν ἐφημερίδα σας κοντὰ στὴ σόμπα, πῶς ὀνομάζεσθε ;

— Ὀνομάζομαι Ἰούλιος Ζανέν, ἀπήντησεν ἔκπληκτος ὁ πριτιπός.

— Ἔ, λοιπόν, κύριε Ἰούλιε Ζανέν,... ἡ ρεδιγκότα σας καίεται !...

Μὰ ἦτο ἀργά ! Ἀπὸ τὴν ρεδιγκότα τοῦ Ζανὲν δὲν ἔμενε πλέον παρὰ ἡ μία μόνον πλευρά !...

— Ὁρίστε, δὲν ὑπάρχει τίποτε.Δὲν ὑπῆρξε τίποτε παρὰ μόνο τὴν φαντασία σας. Ἦταν μία αὐταπάτη. Ὅλοι σας πέσατε θύματα τῆς ὑποβολῆς μου.

Πράγματι ἡ μαχάβρια συνοδεία τῶν δεκαπέντε σκιῶν εἶχε γίνει ἄφαντη.

— Νεαρέ, ἐχάσατε, ἐπρόσθεσε ὁ δόκτωρ Κέσσλερ στὸν καυχησιάρη νέο.

— Ἔχασα, ψιθύρισε ἐκεῖνος μ' ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔφτασε στὴν βεράντα καὶ ἡ κυρία Χερουέλ.

— Τοὺς εἴδατε ; τὴν ρωτήσαμε ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

— Ὄχι, δὲν εἶδα τίποτε ἀπάντησε ἐκείνη. Ἤμουν στὸ παράθυρο τῆς τραπεζαρίας.

— Μὰ ἀπὸ ἐκεῖ φαίνεται ἡ ἀκρογιαλιά.Πῶς δὲν εἴδατε τίποτε;

— Ἡ κυρία Χερουὲλ δὲν εἶδε τίποτε, γιατὶ βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὴν ἀκτίνα τῆς ἐπιδράσεώς μου, εἶπε ὁ δόκτωρ Κέσσλερ.

Τότε τῆς διηγηθήκαμε τὶ εἴχαμε ἰδῆ.

— Μὰ ἡ Μαριέττα ποῦ εἶνε ; ρώτησε ἀνήσυχα ἡ κυρία Χερουέλ.

— Ἡ καμαριέρα σας ;

— Ναί, ναί. Τὴν εἶδα νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά. Θὰ ἔπεσε κι' ἐκείνη θῦμα τῆς ὑποβολῆς κι' ἐνόμισε πῶς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἦταν πραγματικοί. Ἡ καϋμένη ! Ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Ζὰν Πιέρ, ἕναν ἀπ' τοὺς δεκαπέντε ἄνδρες τοῦ πληρώματος τοῦ ἱστιοφόρου ποὺ βούλιαξε τὸν χειμῶνα.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀκούστηκε ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιὰ μιὰ στριγγὴ γυναικεία φωνὴ ποὺ φώναζε ἀπελπισμένα :

— Ζὰν Πιέρ ! Ζὰν Πιέρ !

Ἦταν ἡ Μαριέττα ποὺ φώναζε τὸν ἀρραβωνιαστικό της.

Τρέξαμε ὅλοι πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά, φωνάζοντάς της :

— Μαριέττα ! Μαριέττα !

Δὲν εἴδαμε ὅμως τίποτε παρὰ μιὰ σκιὰ ποὺ πάλευε μὲ τὰ κύματα κι' ἔπειτα χάθηκε. Ἦταν ἡ Μαριέττα. Εἴχαμε φθάσει πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ τὴν σώσουμε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ τὰ κύματα ἔβγαλαν στὴν ἀμμουδιὰ τὸ πτῶμα της.

Ἡ δυστυχισμένη νέα εἶχε πέσει τραγικὸ θῦμα τῆς φρικιαστικῆς ἐκείνης ὀπτασίας.

Maurice Renard

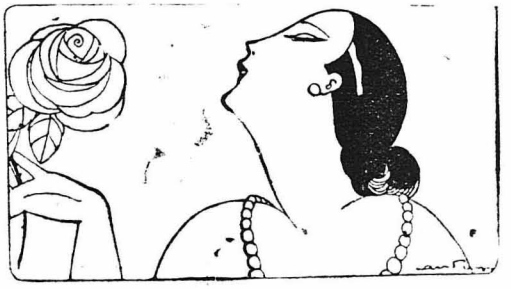

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

Ὁ Δουμᾶς πατὴρ κατηγορεῖται ὡς λογοκλόπος. Μιὰ ἔξυπνη ἀπάντηση τοῦ γιοῦ του. Ὁ κῆπος τοῦ μυθιστοριογράφου. «Λίγο στενός, μὰ ἀρκετὰ ψηλός !...». Ἡ ὑπερηφανὴ κυρία τῆς ἀριστοκρατίας. Μιὰ πληρωμένη ἀπάντησις. Ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Δουμᾶ. Πῶς ἐβομβάρδιζε τοὺς φίλους του.

Ὁ Αὔγουστος Μακέ, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἦταν γραμματεὺς τοῦ Δουμᾶ πατρός, ἐδημοσίευσε κάποτε σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἕνα ἄρθρο, στὸ ὁποῖον διετείνετο ὅτι ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Δουμᾶ τὰ εἶχε γράψει... αὐτός, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν ὁ διάσημος μυθιστοριογράφος δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κοινὸς λογοκλέπος.

Τὴν ἴδια μέρα ποὺ δημοσιεύθηκε ὁ λίβελλος αὐτός, κάποιος φίλος τοῦ Δουμᾶ υἱοῦ τὸν συνήντησε τυχαίως στὸ δρόμο.

— Ἐδιάβασες αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ Μακὲ γιὰ τὸν πατέρα σου ; τὸν ἐρώτησε.

— Ναί, ἀπήντησεν ἀπαθῶς ὁ Δουμᾶς υἱός. Ἰσχυρίζεται ὅτι ὅλα τὰ ἔργα τοῦ πατέρα μου εἶνε δικά του...

— Καὶ τὶ λές, ἐσύ, γι' αὐτό ;

— Τὶ νὰ πῶ ! Ἀπήντησεν ὁ Δουμᾶς γελῶντας. Ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι μήπως καί... ἐγὼ εἶμαι... ἔργον τοῦ Μακέ, ὁπότε δὲ μοῦ μένει παρὰ νὰ πέσω στὸν Σηκουάνα νὰ πνιγῶ !...

***

Κάποιος διάσημος μυθιστοριογράφος, προσεκάλεσε κάποτε τὸν Δουμᾶ υἱὸ γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ ἕνα σπιτάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀγοράσει. Τὸ σπίτι αὐτό, ἂν καὶ βρισκόταν στὸ κέντρο τοῦ Παρισιοῦ εἶχε, ἀπὸ τὴν πίσω μεριά, ἕναν μικρὸν κῆπο, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἰδιοκτήτης του περηφανευόταν ἐξαιρετικῶς. Περιττὸν νὰ προσθέσουμε ὅτι ὁ κῆπος αὐτός, καθὼς ἦταν χωμένος ἀνάμεσα στοὺς πανήψυλους τοίχους τῶν γύρω σπιτιῶν, κάθε ἄλλο ἦταν παρά... κῆπος.

Ὁ ἰδιοκτήτης, ὡστόσο, ἀφοῦ περιέφερε τὸν Δουμᾶ σ' ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ του, τὸν ὡδήγησε, τέλος, καὶ στὸν ὑποτιθέμενο κῆπο.

— Ἔ, πῶς σοῦ φαίνεται ὁ κῆπος μου ; τὸν ἐρώτησε θριαμβευτικά.

— Τὶ νὰ σοῦ πῶ..., ἀπήντησεν ὁ Δουμᾶς, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ὁλόγυρά του, σὰν λίγο στενὸς μοῦ φαίνεται. Εὐτυχῶς ὅμως — ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸ— εἶνε ἀρκετὰ...ψηλός !...

***

Ὁ Δουμᾶς υἱὸς ἦταν δεινὸς ἀλληλογράφος. Ἀλληλογραφοῦσε μ' ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὰ πιὸ ποικίλα ζητήματα.

— Ἔχω τὸ ἀτύχημα, συνήθιζε νὰ λέῃ, νὰ εἶμαι ἐκ φύσεως πολυγράφος σὰν τὸν πατέρα μου... Γιὰ νὰ μὴ κατηγορήσουν ὅμως καὶ μένα, σὰν κι' αὐτόν, ὡς... ὑπερπαραγωγὸ ἔργων, ξεθυμαίνω στοὺς φίλους μου, βομβαρδίζοντάς τους μὲ γράμματα !...

***

Ὁ Δουμᾶς συνάντησε κάποτε σ' ἕνα σαλόνι μιὰ κυρία τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας, κενόδοξη καὶ εἴρωνα ἡ ὁποία δὲν τοῦ ἦταν διόλου συμπαθητική.

Μεταξὺ τῶν δύο τους διημείφθη τότε ὁ ἑξῆς διάλογος :

— Τί γίνεσθε, κύριε Δουμᾶ ;... Δὲν ἀκούγεσθε τελευταίως... Μήπως ἀποφασίσατε νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ τὸ θέατρο ;...

Δουμᾶς.—Καθόλου, κυρία μου... Αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ἀπριβῶς, πρόκειται ν' ἀνεβάσω ἕνα νέο μου ἔργο στὸ «Ζυμνάζ».

Ἡ κυρία, (μὲ λεπτὴ εἰρωνία).— Θὰ μᾶς παρουσιάσετε πάλι τίποτε γυναικοῦλες τοῦ ἡμικόσμου ;...

Δουμᾶς.—Κάθε ἄλλο, κυρία μου. Ἡ ἡρωΐδες τοῦ νέου μου ἔργου ἀνήκουν ὅλες στὴν ἀριστοκρατικὴ τάξη...

Ἡ κυρία, (περιφρανα).—Καὶ ποῦ σᾶς ἔδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ μελετήσετε τὴν ψυχοσύνθεση τῶν γυναικῶν τῆς ἀριστοκρατίας ;...

Δουμᾶς, (ὑποκλινόμενος μὲ σεβασμό).—Στὴν γκαρσονιέρα μου, κυρία μου...